

A legfontosabb tudás nem a bölcsek tudása, hanem a gyermekeké

2006. March 21.

Igehirdetés Hajmáskér 2006. 03. 19.

"Vagy gondoljunk csak arra, hogy amikor valaki eltávozik közülünk, és hallanunk kell az Isten vigasztaló szavát, hogy: „Igen, én hazahívom az én gyermekemet.”, nem a megsemmisülés vár az emberi élet végén mindannyiunkat, hanem csupán a lélek utazása ebből a testből kezdődik el egy mennyei királyság, egy isteni ország felé. Nagyon könnyű ezt elhinni addig, amíg a másik ember szeretetéről, a másik ember hozzátartozójáról, a másik ember problémájáról van szó. De hányszor keríti mégis a kétségbeesés hatalmába a keresztyén embert is, nem amikor elveszti, ha csak arra gondol, hogy egyszer el fogja veszteni bármelyik szeretettét. Vajon ilyenkor könnyű a krisztusi iga? Én úgy gondolom, hogy ez valami hihetetlenül nehéz teher. Hihetetlenül nehéz teher, mert színvallásra, mert kiállásra kényszerít bennünket akkor, mikor kényelmesebb lenne hallgatni. Tudjátok, hogy az ókeresztyén egyházban, amikor ugye ha valaki megvallotta azt, hogy ő keresztyén, azért halál járt, hányan mentek el színleg áldozni az idegen isteneknek, hányan mondták azt, hogy jó-jó legyen meg a császár akarata, úgyszólván azt hiszek én belül, amit akarok. Úgyszólván azt fogom én tenni, és azt fogom én gondolni – hiszen gondolatrendőrség nincs, és nem is volt mindeddig – amit csak akarok. És majd cselekszem úgy, hogy megfeleljek a külvilág elvárásainak, de majd az én szívemben őrzöm a hitemet. Kedves Testvéreim, nagyon nehéz lehetett azoknak, akik a másik utat választották. Az igazmondás útját. Akik azt mondták, hogy ha ezt hiszem és vallom, akkor ezt is cselekszem. Nem csapom be sem a római katonát, vagy nem csapom be – a reformáció alatt – az ellenreformáció katonáit, kik – valljuk be – hitvalló őseinket üldözték, megölték, gályarabságra vitték, csak azért, mert nem mást, csak másként hitték. Nagyon nehéz a Krisztus igáját az embernek magán tartani, gondolom én. Nagyon nehéz elfogadni azt, hogy Isten az Ő gyermekeinek nem gazdagságot, nem hatalmat, nem pozíciókat akar adni, és hogy az egyetlen dolog, amivel ha elkeserednénk, vigasztalhatjuk magunkat, hogy egy kétezer éves láncnak vagyunk a láncszemei, és hogy a mi munkánknak a legfontosabb része az, hogy kovácsoljuk a következő láncszemeket, az utánunk jövőket. Rájuk hagyjuk mindazt, amit apáinktól tanultunk, és hogy elérjük azt, hogy nekik is jusson a megváltottságból, hogy ők is megtalálhassák az Isten országát már itt, ezen a földön."

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! A Te Szent Színed előtt megállva köszönjük Néked, hogy szólsz hozzánk újra meg újra, átölelsz minket a Te atyai szeretetteddel, s Szent Lelkedet osztod meg velünk, hogy bizonyosságot tegyen arról, hogy a Te Igéd igazság. Ó Urunk, légy velünk Szent Lelked által most is, add, hogy megismerhessük saját keresztyéni rendeltetésünket a Te szavaiddal, s hogy áldhassuk a Te Szent Fiadnak – a mi Megváltónknak – nevét. Ámen.

Igy szól hozzánk Istennek Igéje a Máté evangéliuma 11. részéből, a 25-től a 30-ig terjedő versekből:

Abban az időben megszólalt Jézus, és ezt mondta: „Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek előtt, és felfedted a gyermekeknek. Igen, Atyám, mert így láttad jónak. Az én Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni. Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terem könnyű.”

Kedves Testvéreim! Krisztus szavai el kell, hogy gondolkoztassák az embert, így kétezer év távlatából. Hiszen gondoljunk csak bele, mit is mond, ez az utolsó szó, ez az utolsó mondat talán sokunk fülében ott cseng és csengett már évekké, évtizedekké ezelőtt is: „Mert az én igám boldogító, és az én terem könnyű.”. Kedves Testvéreim, milyen furcsa dolog ez, Jézus azt mondja, hogy könnyű az a teher, amit Ő a követőinek a vállára tett. De vajon így gondolta-e Pál apostol, aki az egész világ vándorává vált, hogy hirdesse az evangéliumot? Vajon úgy gondolták-e az első keresztyén mártírok, akiket keresztre feszítettek, talán föl is gyújtottak vagy vadállatok elé dobtak? Vajon könnyűnek találták-e a hit terheit azok a reformátorok, akiket gályarabságba vittek hitükért? Vagy könnyű-e nekünk keresztyénnek maradni? Megcselekedni mindazt, amit Isten kér tőlünk, amit úgy gondoljuk, vagy amit, ha nem is úgy gondoljuk, de meg kellene tennünk, ahhoz, hogy Istennek jó gyermekei legyünk, és megfelelő követői az Ő tanításának. Vajon könnyű-e szelídnek és alázatosnak maradni akkor, amikor az ember a jövőjét tervezi, elképzel magának valamit – egy világot, amelyben élni szeretne – és jön egy másik ember – a szomszéd, a jó barát, a testvér – és kifejti, hogy ő mindennek pont az ellenkezőjét szeretné csinálni. Hogy ő úgy képzele, hogy mások, máshol, más módon alakítsák inkább az életünket. Ugye milyen nehéz ilyenkor jó keresztyénnek maradni? Amikor az ember vitatkozna, amikor az ember védené a maga igazát, a maga elképzelését, a maga jövőképét. Vagy gondoljunk csak arra, hogy amikor valaki eltávozik közülünk, és hallanunk kell az Isten vigasztaló szavát, hogy: „Igen, én hazahívom az én gyermekemet.”, nem a megsemmisülés vár az emberi élet végén mindannyiunkat, hanem csupán a lélek utazása ebből a testből kezdődik el egy mennyei királyság, egy isteni ország felé. Nagyon könnyű ezt elhinni addig, amíg a másik ember szeretetéről, a másik ember hozzátartozójáról, a másik ember problémájáról van szó. De hányszor keríti mégis a kétségbeesés hatalmába a keresztyén embert is, nem amikor elveszti, ha csak arra gondol, hogy egyszer el fogja veszteni bármelyik szeretettét. Vajon ilyenkor könnyű a krisztusi iga? Én úgy gondolom, hogy ez valami hihetetlenül nehéz teher. Hihetetlenül nehéz teher, mert színvallásra, mert kiállásra kényszerít bennünket akkor, mikor kényelmesebb lenne hallgatni. Tudjátok, hogy az ókeresztyén egyházban, amikor ugye ha valaki megvallotta azt, hogy ő keresztyén, azért halál járt, hányan mentek el színleg áldozni az idegen isteneknek, hányan mondták azt, hogy jó-jó legyen meg a császár akarata, úgyszólván azt hiszek én belül, amit akarok. Úgyszólván azt fogom én tenni, és azt fogom én gondolni – hiszen gondolatrendőrség nincs, és nem is volt mindeddig – amit csak akarok. És majd cselekszem úgy, hogy megfeleljek a külvilág elvárásainak, de majd az én szívemben őrzöm a hitemet. Kedves Testvéreim, nagyon nehéz lehetett azoknak, akik a másik utat választották. Az

igazmondás útját. Akik azt mondák, hogy ha ezt hiszem és vallom, akkor ezt is cselekszem. Nem csapom be sem a római katonát, vagy nem csapom be – a reformáció alatt – az ellenreformáció katonáit, kik – valljuk be – hitvalló őseinket üldözték, megölték, gályarabságra vitték, csak azért, mert nem mást, csak másként hittek. Nagyon nehéz a Krisztus igáját az embernek magán tartani, gondolom én. Nagyon nehéz elfogadni azt, hogy Isten az Ő gyermekeinek nem gazdagságot, nem hatalmat, nem pozíciókat akar adni, és hogy az egyetlen dolog, amivel ha elkeserednénk, vigasztalhatjuk magunkat, hogy egy kétezer éves láncnak vagyunk a láncszemei, és hogy a mi munkánknak a legfontosabb része az, hogy kovácsoljuk a következő láncszemeket, az utánunk jövőket. Rájuk hagyjuk mindazt, amit apáinktól tanultunk, és hogy elérjük azt, hogy nekik is jusson a megváltottságból, hogy ők is megtalálhassák az Isten országát már itt, ezen a földön. Én úgy gondolom, nehéz jó keresztyénnek lenni, mert az embernek mindent a szeretet oldaláról kell néznie. Nem az a kérdése a keresztyén embernek ugyanis, hogy mi jó nekem, hogy holnap mi szolgálja az én érdekeimet, vagy éppen ma mi ró rám terhet. Keresztyén ember azon gondolkodik, hogy mint szolgálja az Isten ügyét, hogy a jelenben mit tehetne a jövőért, a holnapért. És egy olyan holnapért legfőképpen, ahol Krisztus úr minden ember életén. És ezt nem azért teszi, mert azt szeretné, hogy sok egyházadó fizető ember legyen körülötte. Hanem azért, mert hiszi azt, amit Jézus így mond magáról, hogy: „Senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, senki sem ismeri az Atyát, csak a Fiú, illetve akinek a Fiú kijelenti”. És a keresztyén ember, ha mi elhisszük azt, hogy az örök élet szempontjából a legfontosabb az, hogy ismerjük a mi Mennyei Atyánkat, hogy Ő hol, hogyan és mit készített el számunkra, illetve, hogy befogadjuk az életünkbe a Krisztust, akkor kell szeretni annyira embertársainkat, hogy ezt nekik is elmondjuk. Számukra is bizonyosságot tegyünk arról, hogy itt nem egy filozófiai kérdésről van szó, nem is csupán ideológia, nem is csupán egy vallás az, hogy az ember elfogadja a Krisztust vagy nem. Ennél sokkal több. A jövő záloga. Mégpedig annak a jövőnek, ami ebben a világban a holnapi napot jelenti, a túlvilágon pedig az örök életet. És nagyon-nagyon gyakran szembe kell néznünk azzal a ténnyel, hogy lehet, hogy vannak olyan emberek, akik azért nem fognak üdvözölni, mert mi számukra nem megfelelő módon jelenítettük meg Isten szeretetét ebben a világban. Mert olyanannak látott esetleg minket, magunkat is, mint a többi embert, akinek nincs hite, akinek nincs reménye, akinek nincs Krisztusa. És ha minket olyanannak látnak, rólunk azt mondják, hogy mi sem vagyunk különbek, miért akarának csatlakozni hozzánk. Akkor azt sem hiszik el, hogy az ő jövőjük szempontjából a legfontosabb tudás nem a bölcsesség tudása, hanem a gyermekeké. Jézus maga is mondja: „Áldalak Atyám, hogy Te mindezt nem a bölcsnek fejébe helyezted, hanem a gyermekekébe”. Miért fontos ez? Mert kedves Testvéreim, gondolatok bele a világtörténelembe, akár a jelen, a mai napok történelmébe, akár az elmúlt évtizedek, évszázadok, évezredek történelmébe, hányszor, hány bölcs emberi elgondolás volt arra, hogy mi módon lehetne jobbá tenni ezt a világot. Hányszor volt olyan, okosnak tartott ember, aki okos érveket hozott fel arra, hogy lehet Isten nélkül is élni. Hányszor próbálták – egyébként zseniálisan okos emberek – megcáfolni Isten létét. De nem tudták. Sőt, azok, akik az okosságból eljutottak a bölcsességig, azok a fizikusok, azok a matematikusok, akik ráébredtek arra, hogy az ő tudásuk tulajdonképpen semmit sem ér, mert nemhogy ebben a világban nem tudja megtartani őket, de odaát, az örök életben semmiképp sem, ők maguk is fejet hajtottak Krisztus előtt. Neumann, Teller, zsidó származásuk ellenére jobb keresztyénekké lettek a tudásuk, illetve a megszerzett tudás hiányosságainak felismerése által, mint sokan azok közül, akik bölcsnek gondolják magukat, okosnak gondolják magukat, és azt mondják, lehet Isten nélkül élni. Én azt mondom, hogy nem lehet. Nem lehet, mert ha Isten nélkül akarja valaki mindezeket a dolgokat megcselekedni, akkor olyan terhet vesz a vállára, ami elviselhetetlen. Ez csak akkor működik, hogyha az ember lelket cserél, és Isten Szent Lelkét engedi be a saját testébe, a saját szívébe, a saját lelkébe, és megtanulja azt, hogy, – azt, hogy Isten velünk van, az nem egy eufórikus pillanat csupán, az nem három perc az életünkben, amikor talán jobbnak, többnek érezzük magunkat, hanem ez a hétköznapi bizonyossága, ami erőt ad arra, hogy vállaljuk a következő napot, minden nyitva hagyott kérdés ellenére. Vállaljuk a következő napot akkor is, ha úgy gondoljuk, hogy megint össze fogunk vészni a szomszédokkal, valami butaságon, vagy esetleg valami nagyon bölcs dolgon. De ezek az okos vagy buta dolgok általában sokad rendűek. Mert nem az igazán fontos, hogy két vitázóból melyiknek van igaza, hanem az, hogy melyik mögött áll az Isten. És melyik tudja – pont ezért – a vitát szeretetre cserélni. Szeretetre és megértésre, elfogadásra, és melyik tudja azt mondani, amit a Heidelbergi Káté így fogalmaz, hogy: „Mind életben, mind halálban nem a magamé, hanem az én hűségese Megváltómnak, a Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok”. S ki tudja kimondani azt, hogy: „Az én Mennyei Atyám akarata nélkül egy hajszál sem eshetik le a fejemről.”? Ki az, aki hiszi a holnapot? Ki az, aki biztos abban, hogy Istennel meg tudja oldani a következő problémát. El tudja viselni a mai fájdalmat, mert az ilyen embernek tényleg pihekönnyűvé válnak ezek a gondok és problémák. Mert az ember, ha rájön, hogy micsoda szeretet kellett ahhoz az Istennek, hogy egy teremtményét, a saját, egyszülött Fiát feláldozza. Akkor az ember rájön arra, hogy minket mennyire nagyon kedvel, szeret, mennyire fiának tart a mindenség Ura. Az megtanulja azt, pusztán ezen logikai okfejtést, hogy az Isten Szent Lelke által, melyik békességben váljon el a távoztól, és a fájdalmat fölváltsa egy remény, a következő találkozásban. Az ráébred arra, hogy a hangos viták helyett a közös munka a holnapért sokkal célravezetőbb. Az ráébred arra, hogy azt kell megtalálni, hogy mi a közös pont. Két egyház életében – mondjuk egy római katolikus és egy református között, amelyek harcoltak egymással – a Krisztus lett az a közös pont, amelyen békét tudtak kötni. Hiszem azt, hogyha elmúlik ez a hátralévő néhány hét, majdcsak lesz nekünk nemzeti minimumunk is, amivel két ember is békességben meg fog férni utána. Hiszem azt, hogy Isten Szent Lelke megoldhatja, de a mi feladatunk, hogy az első lépéseket megtegyük. Megtegyük szeretetben, megtegyük hitben, pusztán csak azért, mert ha velünk van a Krisztus, akkor tényleg könnyebb elvégeznünk mindezt. Ő pedig csak akkor van igazán velünk, hogyha azt tesszük, amit Ő elvár tőlünk, ha olvassuk az Ő hozzánk szóló szavát, ha vallást teszünk az Ő Szent Nevéről, és ha gondolatait és tetteit, mi magunk is gondolatokkal, tettekkel és szavakkal képviseljük ebben a világban. Ha segítünk a rászorulóknak, ha van egy kedves szavunk a gyászolóhoz, ha össze tudunk tartani gondban és bajban, ha ketten vagy hárman össze-összegegyülünk a mi Megváltó Urunk nevében, akkor igenis ráébredünk, hogy ami az emberi felfogás szerint elképzelhetetlenül nehéz, az az Istennel járók számára olyan természetes, mint levegőt venni, mint élni, s mint minden napon elfogadni az Isten atyai szeretetét. Ámen.

Gyertek, hajtsuk meg fejünket és imádkozzunk!

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked azt, hogy életünk minden pillanatában van üzeneted hozzánk. Hogy hozzá odafuthatunk gyászunkkal és fájdalomunkkal, és hihetjük azt, vallhatjuk azt, hogy megnyugvást találunk Nálad.

Hogy örömkönnünkben is velünk vagy az élet minden pillanatában, s ha köszönő szózatunk elér hozzád, megtetézed mindazt, amit nekünk adtál. Mindenség Istene add, hogy mi valóban tudjunk őszinte hittel szolgálni Néked. Tudjuk elfogadni a Te Szent Fiad hívó szavát, tudjuk megcselekedni az Ő rendeléseit, s tudjuk élni az Ő nevének dicsőségére. Urunk, adj nekünk erőt a kételkedés között, hitet, ha bizonytalanok vagyunk, óvj minket betegségtől és erősíts minket, ha a lelkünkben dúl a háború. Urunk és Istenünk adj vigasztalást a gyászolóknak, töröld le az ő könnyeiket és engedd nekik, hogy tudjanak búcsúzni hittel, szeretettel, ne az elválásra, hanem az újra összetalálkozásra gondolva. Minket pedig Atyánk, erősíts és taníts imádkozni életünk minden napján úgy, ahogy a Te szeretett Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

Istennek, a mi Atyánknak szeretete, az Ő Szent Fiának, a Krisztusnak kegyelme, s a Szentlélek gondviselő közössége legyen és maradjon mindenkor mivélünk. Ámen.